

РЕШЕНИЕ

№ 6265

гр. София, 06.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Д СЪСТАВ, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Здравка И.

Членове: Наталия П. Лаловска
 Яна Борисова

при участието на секретаря Екатерина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Наталия П. Лаловска Въззивно гражданско дело № 20221100510661 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ответника „О.Б.Б.“ АД срещу решение № 20049637/22.07.2022г., постановено по гр.д. № 17915/2021г. по описа на СРС, 169-и състав, с което е осъден по предявения от ищеца Н. Н. А. иск с правно основание чл. 49, вр. чл. 45 ЗЗД да заплати на ищеца сумата 288.67 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от незаконосъобразен превод, направен в нарушение на чл. 446 ГПК по сметка на ЧСИ във връзка с наложен запор по и.д. № 20209230400150 по описа на ЧСИ Г. Н..

Жалбоподателят намира, че атакуваното съдебно решение било неправилно. Съдът не подложил на анализ всички събрани по делото доказателства, не обсъдил възраженията на банката, решението се явявало необосновано. По делото не били установени елементите от фактическия състав по чл. 49, вр. чл. 45 ЗЗД - за ищеца не произтекла вреда, доколкото с извършения превод се намалило задължението му към взыскателя. По заявените съображения моли за отмяна на постановеното решение и отхвърляне на иска. Претендира разноски за двете инстанции.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемата страна Н. Н. А. депозира писмен отговор, с който оспорва въззивната жалба като неоснователна. Банката се явявала трето задължено лице и следвало да прави ежемесечни удръжки от трудовото

възнаграждение на длъжника, спазвайки чл. 446 ГПК. С разпореждането на ЧСИ, получено в банката на 25.11.2020г. на служителите на банката било разяснено какви удържки следва да правят, но те не спазили разпореждането и през м.01.2021г. извършили превод на сума, надвишаваща с 288.67 лева секвестрируемата такава. Така ищецът бил увреден със сумата 288.67 лева, поради което правилно СРС преценил, че банката дължи да му заплати същата. Моли въззивния съд да остави въззивната жалба без уважение и да потвърди обжалваното решение като правилно и законосъобразно. Претендира разноски за производството пред СГС.

Предвид нормата на чл. 269 ГПК въззивната инстанция дължи проверка за валидността на решението, за неговата допустимост, в обжалваната част, а за правилността му единствено на въведените в жалбата основания.

При изпълнение правомощията си по чл. 269 ГПК настоящият въззивен състав намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

По отношение правилността на обжалваното първоинстанционно решение на въведените с въззивната жалба основания настоящият съдебен състав намира следното:

Съдът е сезиран с иск с правно основание чл. 49, вр. чл. 45 ЗЗД.

Отговорността по чл. 49 от ЗЗД е обективна, има гаранционно-обезпечителна функция и е за чужди действия или бездействия. Вината на работника/служителя се презумира – чл. 45, ал. 2 ЗЗД, а ответникът носи отговорност, дори задълженията да не са изпълнени от работника/служителя при форма на вината непредпазливост.

За да е основателен предявеният иск е необходимо да се установят следните елементи от фактическия състав, пораждащ тази отговорност: противоправно действие или бездействие от страна на лице, на което ответникът е възложил извършване на някаква работа и причиняване на вреда - при или по повод изпълнението на възложената работа, както и причинна връзка между противоправното поведение и вредоносния резултат. Тежестта за доказването се носи от ищеца.

Страните по делото не са формирали спор и от доказателствата по делото се установява, че срещу ищеца Н. Н. А. в бил издаден изпълнителен лист от 06.03.2020г., по ч.гр.д. № 25127/2016г. по описа на СРС, 163-и състав, за сума в размер на 11 303.99 лева – главница по договор за потребителски кредит, ведно със законната лихва от 11.05.2016г. до окончателното погасяване и сторените разноски в размер на 615.50 лева, както и че за принудително събиране на сумите по молба на вискателя „П.Л.“ АД било образувано и.д. № 20209230400150 по описа на ЧСИ Г. Н. с рег. № 923, район на действие – СГС.

Между страните по делото също е безспорно и от представеното по делото извлечение от сметка на ищеца А. се установява, че същият бил титуляр на сметка BG

***** ***** разкрита в ответната банка.

По делото е представено запорно съобщение изх. № 4357/28.10.2020г., което видно от удостоверяването върху документа било получено от банката на 30.10.2020г. От последната дата, на основание чл. 450, ал. 3, вр. чл. 507 ГПК, бил наложен запорът по отношение на банката – трето задължено лице, по и.д. № 20209230400150 по описа на ЧСИ Г. Н., до размера на сумата 17 990.33 лева, с натрупаните до датата на съобщението лихви.

В изпълнение на задълженията си по чл. 508 ГПК, на 30.10.2020г. банката изпратила на съдебния изпълнител съобщение със съдържанието по ал. 1 на същия текст, вкл. го уведомила, че по сметката няма авоар.

Ново запорно съобщение изх. № 4452/06.11.2020г. по и.д. било изпратено до банката, получено на 10.11.2020г., като отново банката в изпълнение на задължението си по чл. 508 ГПК изпратила съобщение на съдебния изпълнител.

Страните по делото не спорят (ответникът изрично признава с отговора на исковата молба), че на 27.11.2020г. банката получила указанията на ЧСИ Н. по изпълнителното дело, дадени с разпореждането от 25.11.2020г. Същото било издадено по повод подадена от ищеца А. по и.д. № 20209230400150 молба с вх. № 3177/24.11.2020г., в която изложил твърдения, че по сметките му в „О.Б.Б.“ АД постъпвало трудовото му възнаграждение, което банката не му изплащала поради запора и поискал ЧСИ да укаже на банката да му изплаща несеквестируемата част. На основание чл. 446а, ал. 5 ГПК в издаденото разпореждане ЧСИ посочил, че длъжникът А. имал едно дете, на което дължал издръжка и дал указания на банката досежно размера на удържките от трудовото възнаграждение на ищеца А..

На 30.11.2020г. банката изпратила отговор до ЧСИ, неоспорен от страните по делото, в който посочила, че по сметката ищецът А. получавал преводи с наредител „Р.Г.“ АД, но без посочено основание, предвид на което банката не разполагала с данни, дали средствата били от трудово възнаграждение.

От представеното по делото извлечение от банковата сметка на ищеца в ответната банка за м.01.2021г. и м.02.2021г. се установява, че по същата постъпили суми, както следва: на 05.02.2021г. – 479 лева, на 16.02.2021г. - 786.31 лева с посочено основание „Б. КТ“. Установява се от съдържанието на обсъждания документ, че на 19.02.2021г. банката превела по сметка на ЧСИ Н. сума в размер на 605 лева. Последният превод именно е процесният, по отношение на който ищецът твърди, че не били спазени правилата на чл. 446 ГПК. С отговора на исковата молба ответната банка изрично признава твърдението на ищеца, че така преведената на ЧСИ сума била в по-голям, с 288.67 лева, размер от този, който следвало да се удържи съобразно указанията на ЧСИ с разпореждането от 25.11.2020г.

По горните мотиви по делото се установява, в т.ч. от признанието на банката в

отговора на исковата молба, че служителите на банката, към датата на превода към ЧСИ – 19.02.2021г., знаели основанието на двете постъпления по сметката на ищеца през м.02.2021г. от трудово възнаграждение, но не изпълнили изричните указания на ЧСИ по разпореждането от 25.11.2020г. и вмененото им от нормата на чл. 446а, ал. 3 ГПК задължение. Установява се несъответствие между правно дължимото и фактически осъщественото поведение.

За отговорността по чл. 49 ЗЗД за обезщетяване на вреди е необходимо още да се установи настъпването на вреда - неблагоприятно засягане на имуществената сфера на ищеца; причинно-следствена връзка между противоправното поведение и настъпилите имуществени вреди и вина на делинквента, която се презумира – чл. 45, ал. 2 ЗЗД.

Настоящият съдебен състав намира за основателни поддържаните от въззивника възражения, че сумата 288.67 лева не съставлява имуществена вреда за ищеца, тъй като той дължи плащането ѝ. Имуществена вреда може да се изразява в намаляване на имуществото или в пропускане на ползи чрез увеличаването му. С изплащането на дълга имуществото на ищеца не намаляло - той не претърпял загуба, нито реално обеднял, а било удовлетворено едно задължение, с което имуществото му било обременено. Вреда би била налице, ако бе проведено принудително изпълнение върху несеквестируемо вземане при липса на задължения. Имуществена вреда за длъжника от незаконосъобразно принудително изпълнение върху несеквестируем доход не може да се изразява в незаконосъобразно събрана и преведена на вискателя сума. В този смисъл -Решение № 143/25.10.2017г. по гр. д. № 4666/2016г., III г. о., на ВКС. По делото не са изложени твърдения за причиняване на други вреди и загуби от провеждане на принудително изпълнение върху несеквестируемото вземане, извън изпълнението на съществуващ дълг.

По горните мотиви установи се липсата на елемент от фактическия състав на предявения иск по чл. 49 ЗЗД, вр. чл. 45 ЗЗД, поради което същият се явява неоснователен и подлежи на отхвърляне.

Предвид несъвпадането в изводите на двете инстанции решението на СРС следва да бъде изцяло отменено, а вместо това – постановено друго, с което искът по чл. 49, вр. чл. 45 ЗЗД бъде отхвърлен.

По разноските:

Предвид изхода на делото право на разноски има въззиваемата страна - „О.Б.Б.“ АД.

Пред СРС ответникът не е претендирал разноски, предвид на което такива не следва да му бъдат присъждани.

Пред въззивния съд претендира и доказва разноски в размер на 125 лева, от

които 25 лева – заплатена държавна такса и 100 лева - юрисконсултско възнаграждение, в определен от съда размер. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК на „О.Б.Б.“ АД следва да бъде присъдена сумата 125 лева – разноски по делото, сторени пред въззивния съд.

Воден от горните мотиви, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло решение № 20049637/22.07.2022г., постановено по гр.д. № 17915/2021г. по описа на СРС, 169-и състав, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от Н. Н. А., ЕГН *****, срещу „О.Б.Б.“ АД, ЕИК *****, иск с правно основание чл. 49, вр. чл. 45 ЗЗД, за сумата 288.67 лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди от незаконосъобразен превод по сметка на ЧСИ, извършен на 19.02.2021г. в нарушение на нормата на чл. 446 ГПК, по наложен заповест по и.д. № 20209230400150 по описа на ЧСИ Г. Н., като неоснователен.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, Н. Н. А., ЕГН *****, да заплати на „О.Б.Б.“ АД, ЕИК *****, сумата **125 лева** – разноски по делото, сторени пред СГС.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____